

Sted, naar den større Pensionsbyrde bortfaldd, vilde fremkalde en endnu større Byrde for Statskassen. Man synes at have Meget imod denne Affindelse, og taler om at ville indskrænke Byrden, men senere er en meget stor Klasse kommen ind under Regler, der ere tilsvarende til dem; Pensionsloven har gjort gjældende, og det Classer af Bestillingsmænd — Embedsmænd kan man ikke kalde dem — som staae paa en Skala, der er langt under deres, som der nu igjen i den modsatte Retning gjøres Forslag om at sætte ud af Skalaen. Jeg skal nu ikke for mit Bedkommende udtale mig imod Gjennemførelsen af det Princip i Loven, at indskrænke de Pensionsberettigedes Antal, men jeg har blot villet gjøre opmærksom paa de Inconsequenter, hvortil man kommer. Det er jo sikkert, at da maa ogsaa Gagernes Beløb betydelig forøges, thi gjorde man ikke det, vilde det ikke alene for de Paagjældende, for hvem det nu i en Række af Aar — thi Avancementet gaaer jo ikke saa hurtigt — er bleven staaende svævende i Luften, være overordentlig uanselig og ubehageligt at skulle indlade sig paa den Stilling; men ogsaa for alle dem, som senere have været saa lykkelige at komme ind i disse faste Stillinger, hvor de saa hele deres Liv igjennem maae staae, stiller det sig som en betydelig Forringelse i den Maade, hvorpaa Staten behandler dem, idet en Mand, som er bleven Contoirchef — en Fuldmægtig kan jo ogsaa blive kongelig Embedsmand — først vilde opnaae Forbedringen i en langt senere Alder og altsaa, i hvilken som helst Tid han kommer til at gaae af, vil faae et langt ringere Beløb, end man ved Pensionsloven har tiltænkt at ville tilfikkre ham. Den høitærede Minister meente, at der kunde ligge nogen Beroligelse deri, at Loven dog ikke traadte saa bestemt frem eller vilde være en fast og endelig Afgjørelse af Forholdet. Forsaavidt der henvises til den sidste § i Loven, hvor der er Tale om en almindelig Revision inden Udløbet af Finantsaaret 1865—66, troer jeg, at det vilde være usikkert for Landstinget at søge nogen slynderlig Trøst heri. Er man ikke istand til nu at faae gennemført, hvad man anseer for Rigtigt og Anselig, kan man ikke troe, at det paa nogen Maade vilde være lettere, naar man

først har reduceret Embedsmændenes Tal og bortkastet Pensionsberettigelsen og gjort andre Skridt, som derved ere blevne slaede fast. Det er ikke klart, hvorledes man skulde gerere sig med Hensyn til § 13, hvis en saadan almindelig Revision ikke blev gennemført inden Udløbet af Finantsaaret 1865—66, og det andet Thing opstillede bestemte Fordringer, som Landstinget ikke vilde gaae ind paa, om saa den hele Tilstand vilde svæve i Luften. Det antager jeg ikke kan være Meningen, men idetmindste saaledes, som Paragraphen nu er affattet, kunde det befrygtes, at noget Saadant kunde ligge deri. Jeg skal ikke indlade mig paa at drøfte Lovens Enkeltheder; thi jeg troer ikke, at der paa et saa fremrykket Stadium af Forhandlingerne som nu kan være Anledning dertil. Jeg maa for mit Bedkommende finde, at der slet ikke er noget Haab om at gennemføre denne Lov i nærværende Session, og at der altsaa i denne Session maa gribes til den samme Udvei som tidligere, at faae en midlertidig Dyrtidslov eller Sædprincipslov ført igjennem. Den vilde da næste Aar af Regjeringen kunne forelægges dette Thing og undergaae en udførlig Forhandling.

Jeg skal dog, inden jeg slutter, blot bemærke, at Lovforslaget streifer lidt ind paa Grundlovsomraadet; og i een Henseende idetmindste synes det at gjøre Embedsmændenes Stilling saa usikker, at selve Grundloven kunde paakaldes imod det. Det vil nemlig sees, at i § 12 omtales det som en almindelig Forpligtelse, der skal paahvile Embedsmændene efter denne Lov — og det Samme vil sees at være Tilfældet i den anden Lov — at constitueres i et høiere Embede for et Tidsrum af indtil 6 Uger uden Bederlag, og senere for et i Loven bestemt Bederlag.

Opriindelig var denne Paragraph affattet saaledes, at den maatte ansees for aldeles omfattende. Nu staaer der en Indskrænkning, idet man er bleven opmærksom paa, at det dog var at gaae altsfor vidt og ved Endringsforslag til 3die Behandling blev der i begge Love tilføjet: „med Undtagelse af de i Grundlovens § 78 nævnte“. Hvorvidt der er Anledning til at indføre dette i denne Paragraph, der kun om-